

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Specializiran nakazatelen syd (Bułgaria) w dniu 4 września 2020 r. – postępowanie karne przeciwko MM

(Sprawa C-414/20)

(2020/C 390/31)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Specializiran nakazatelen syd

Strony w postępowaniu głównym

MM

Pytanie prejudycjalne

Czy przepis krajowy, zgodnie z którym europejski nakaz aresztowania i akt krajowy, na podstawie którego ten nakaz jest przyjmowany, są wydawane wyłącznie przez prokuratora – bez możliwości udziału sądu lub przeprowadzenia przez sąd uprzedniej lub następczej kontroli – jest zgodny z art. 6 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi[?]

Czy europejski nakaz aresztowania wydany na podstawie aktu o wezwaniu poszukiwanej osoby do udziału w postępowaniu w charakterze oskarżonego – przy czym akt ten nie dotyczy jej aresztowania – jest zgodny z art. 8 ust. 1 lit. c) decyzji ramowej 2002/584[?]

Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej: jeśli przy wydawaniu i kontroli europejskiego nakazu aresztowania nie przewidziano udziału sądu, a nakaz ten został wydany na podstawie aktu krajowego, w którym nie zarządzono aresztowania, zaś ów europejski nakaz aresztowania został faktycznie wykonany i poszukiwana osoba została przekazana, to czy tej osobie należy przyznać skuteczny środek ochrony prawnej w ramach tego postępowania karnego, w którym wydano wspomniany europejski nakaz aresztowania[?] Czy ten skuteczny środek ochrony prawnej powinien polegać na postawieniu poszukiwanej osoby w takiej sytuacji, w jakiej znajdowałaby się, gdyby naruszenie nie miało miejsca[?]

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 7 września 2020 r. – TR

(Sprawa C-416/20)

(2020/C 390/32)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Osoba ścigana: TR

Druga strona postępowania: Generalstaatsanwaltschaft Hamburg

Pytania prejudycjalne

Czy w przypadku decyzji o ekstradycji osoby, która została skazana pod swoją nieobecność, z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w celu przeprowadzenia postępowania karnego przepisy dyrektywy 2016/343⁽¹⁾, w szczególności jej art. 8 i 9, należy interpretować w ten sposób, że dopuszczalność ekstradycji – zwłaszcza w tak zwanym przypadku ucieczki – jest zależna od spełnienia przez państwo wnioskujące warunków określonych w tej dyrektywie?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U. 2016, L 65, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 3 lipca 2020 r. w sprawach połączonych T-395/19, T-396/19, T-405/19, T-408/19, T-419/19, T-423/19, T-424/19, T-428/19, T-433/19, T-437/19, T-443/19, T-455/19, od T-458/19 do T-462/19, T-464/19, T-469/19 i T-477/19, Tognoli i in. / Parlament, wniesione w dniu 12 września 2020 r. przez Carla Tognolego i in.

(Sprawa C-431/20 P)

(2020/C 390/33)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Carlo Tognoli, Emma Allione, Luigi Alberto Colajanni, Claudio Martelli, Luciana Sbarbati, Carla Dimatore jako spadkobierczyni Maria Riga, Roberto Speciale, Loris Torbesi jako spadkobierca Eugenia Melandriego, Luciano Pettinari, Pietro Di Prima, Carla Barbarella, Carlo Alberto Graziani, Giorgio Rossetti, Giacomo Porrizzini, Guido Podestà, Roberto Barzanti, Rita Medici, Aldo Arroni, Franco Malerba, Roberto Mezzaroma (przedstawiciele: M. Merola i L. Florio, avvocati)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi do rozpoznania;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania odwoławczego oraz orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem zapadnie w orzeczeniu kończącym postępowanie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie żądają uchylenia, zgodnie z art. 256 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 56 Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, postanowienia Sądu Unii Europejskiej (ósma izba) wydanego w dniu 3 lipca 2020 r. w sprawach połączonych T-395/19, T-396/19, T-405/19, T-408/19, T-419/19, T-423/19, T-424/19, T-428/19, T-433/19, T-437/19, T-443/19, T-455/19, od T-458/19 do T-462/19, T-464/19, T-469/19 i T-477/19, w którym ich skargi zostały uznane za oczywiście niedopuszczalne.

W ramach zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie podnoszą naruszenie prawa poprzez uznanie zaskarżonego aktu za akt niewywierający skutków prawnych w rozumieniu art. 263 TFUE. Naruszenie wynika z braku podstawy prawnej, aby uznać dla uznania aktu za tymczasowy i z braku uznania jego skutków prawnych w odniesieniu do adresatów. Zaskarżony akt bezpośrednio wywarł bowiem skutki prawne w odniesieniu do wnoszących odwołanie, pozbawiając ich istotnej części przysługujących im uprawnień emerytalnych.

W ramach zarzutu drugiego wnoszący odwołanie podnoszą naruszenie prawa dotyczące wykładni i zastosowania art. 86 Regulaminu postępowania przed Sądem, które są niezgodne z jego celem i skutecznością. Uregulowanie to ma w istocie na celu uniknięcie powielania skarg. Ponadto Sąd, uznając bądź skargę, bądź pismo dostosowujące skargę za niedopuszczalne, powtórnie narusza prawo, przez co paradoksalnie pozbawia wnoszących odwołanie ochrony prawnej.